

Christiani Ludovici
Kalcksteinii,

Mores

&

Fatum.

Anno

M. DC. LXX.

XXX

Christoph Ludovici

Rechnung

EXXCG mē mō. abicor

Mores

Facimus

anno

M. DC. LXX.

CHRISTIANI LUDOVICI
KALCKSTEINII,

Mores

&

Fatum.

Non debebat infan-
dum hoc nomen vel memorari
unquam vel huic inscribi chartæ
nisi publicè interesset, ostendere,
nec hominis, nec Principis favorem aut Patro-
cinium mereri, qui omnia & hominum &
Principum jura violavit. Patrem habuit, qui
reliquis nobilissimæ Familiæ ornamentis non
vulgarem armorum gloriam addidit. Hujus
sive exemplo, sive monitis invitatus, post-
quam adolescentiam inter literas transegerat,
nomen militiæ dedit. Non defuit conatibus
istis, qui honestissimos quosque fovet & pro-
moyet semper Patriæ Pater Serenissimus E-
lector

lector Brandenburgicus, in cujus ditione fuerat natus. Præfecit enim ipsum penè adhuc juvenem non solum mille peditibus uti Tribunum, sed & sexcentis Dragonis, quos vocamus, tum territorio Olezensi, tanquam Capitaneum, ut nec belli nec pacis tempore, vel in exercitu vel inter suos sine splendore viveret ac dignitate. His tantis beneficiis, non minora opposuit scelera, ut non gratis quidem improbus, sed magnis præmiis conductus quasi videretur. Adeò omnem, quam Patriæ debebat Pietatem, quam Principi fidem, paulò post exiit. Nam ut nihil dicam de internecino bello, quod Genitori indixerat, reliquisque sanguine junctis, quos in nullum non discrimen, & vitæ & honorum adducere ut qui maximè laborabat, unde hunc Pater Absolorem suum (ita enim eum vocabat semper) in ipso mortis articulo diris devovit. Certum est, id illum deinceps præter cætera inprimis egisse, ut excidium Patriæ & Patriæ Parenti necem acceleraret, nullâ non ratione illius famæ ac vitæ insidiatus. Convictum horrendorum Criminum, læsæ Majestatis, Perduellionis, Perjurii, & ab ipso non semel admisi & in alijs procurati, quidam ex iudicibus, quos in
 hac

hac causâ Serenissimus Elector constituerat, capitis damnabant, bonis ipsius Fisco vindicatis; Aliis ex isto numero mitior placuit sententia qui perpetuis ipsum addixerunt Carceribus. Longè verò mitior Optimi Principis, licet tantopere læsi, animus & longè major Ejus Clementia, quâ non modò benigniorem amplexus sententiam, sed & hanc ipsam ita temperavit, ut ad proprios Lares ipsum dimitteret hac Lege, quam ipse juramento præstito recepit reus, ut tranquillè illic viveret, nec loco excederet injusus; Sed & hâc indulgentiâ iterum in transversum veluti abreptus, Varsaviam nuper contendit, eo ipso tempore, quo Conventus illic omnium Inclytæ Republicæ Ordinum habebatur; Atque ibi demùm ostendit, quantum in ista nequitia scholâ, quam sectatus erat hæctenus, profecerat.

Concordiam antehac ex privatâ Domo eliminaverat, tum verò Fœderatos Principes Regem nimirum Poloniæ & Electorem Brandenburgicum, supremum suum Dominum, ut committeret, sategit. Antehac perduellionis & læsæ Majestatis reum sese tantum fecerat, tum verò omnem Borussiam Ducalem tam horrendis Criminibus involvere non erubuit;

Omnium enim Borussia Ordinum nomine, sed
 ementito, in splendidissimo Ordinis Equestris
 Poloniae Confessu scriptum producit, quo Prin-
 cipis sui sanctissimum Nomen & Munus atro-
 cissimis impetivit calumnijs. Intercedunt Prin-
 cipi Electori cum Inclyto Regno Pacta, quibus
 cavetur, querelas Borussia ad Rempubli-
 cam neq; deferri neq; ab Ipsâ admitti debere;
 cautum est ijsdem, gloriam alterius & commo-
 da altera Fœderatorum pars ut tueatur & pro-
 moveat: Rogatur itaque sacra Regia Majestas,
 ne Kalcksteinio in Principis sui famam tam de-
 testabili ausu grassari permetteret, sed Principi
 suo, quem horrendis calumnijs incessere non
 desisteret, tradi curaret; neque semel hæc causa
 à Ministro Electorali, qui tum Waravia erat, co-
 ram Regia Majestate tractata fuit. Quamquam opus
 non erat accusatione dicti ministri; nemo magis,
 nemo certius, nemo clarius Kalcksteinij delicta
 ipso Kalcksteinio coram Potentissimo Rege &
 in facie Inclytæ Reipublicæ prodebat, probabat.
 Non venit eo supplex, non imploravit Regiæ
 Majestatis intercessionem, ut Serenissimus Ele-
 ctor tantorum ipsi gratiam facinorum faceret;
 Contra verò cumulavit delicta delictis & pessimi-
 morum Parricidarum & terrarum Orbis incen-
 diario-

diariorum vestigia premens, horrendis modis in famam sui Principis sæviit, Patriam verò optimis cum vicinis collidere studuit, Pestem hanc abominandam par erat quilibet ut fugeret, de Aulâ verò Regiâ nemo melius mereri poterat, quam qui propudium hoc & opprobrium non modò Gentis suæ, sed & humani generis inde ejecerit. Juri verò Gentium nihil erat convenientius unquam, quam, ut, qui protectione & miseratione indignus erat, Domino suo cui non unius sacramenti Religione obstrictus fuit, juxta Leges, quæ in omni antehac contra ipsum institutâ actione observatæ fuerunt, puniendus traderetur. Et certè non potuit Justitia Divina tam pudenda crimina & tantam hominis improbitatem ferre diutius. DEI enim justo iudicio factum est, ut in potestatem Serenissimi Electoris paulò post redigeretur. Tuetur nimirum justissimum numen, quos vicarios hic constituit suos & petulantiam, quæ illis se objicit, dignis vindicat modis. Hanc divinam adorare justitiam atqve agnoscere vindictam, qui detrectaverit, videat ne eam experiatur ipse. Fuerunt qui solâ immani hâc Kalcksteinij improbitate commoti, cum tolerare eam amplius non possent, obicem ei ponendum & auctorem

ejus

ejus Domino & Judici illius sistendum suscep-
runt, & ipso nesciente & tantò minus ipso man-
dante stiterunt. Dubium ergò non est, optimos
quosqve & divini juxta ac humani juris peritissi-
mos, factum hoc uti Divino & post toties im-
ploratum Suæ Regiæ Majestatis auxilium,
omnium etiam Gentium juri omninò consen-
taneum approbaturus & commendaturus
maximè.

